

marknaden som använder spillolja som bränsle och som är avsedda för att värma upp enfamiljshus. Noggranna undersökningar har visat att utsläppen från anläggningarna klart understiger alla gällande utsläppsnormer och att förbränningen av spillolja är avsevärt renare än förbränning av lätt eldningsolja i vanliga brännare.

Jag undrar därför om avfallsförbränningsdirektiv 2000/76/EG<sup>(1)</sup> av den 4 december 2000, som träder i kraft 2005, kommer att ta upp de här oljebrännarna på 30-50 kW. De är ett exempel på högteknologi och har utvecklats för att värma upp enfamiljshus. De var från första början avsedda för spillolja och bränner högst 5 liter spillolja i timmen.

<sup>(1)</sup> EGT L 332, 28.12.2000, s. 91.

#### **Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar**

(28 januari 2002)

Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall omfattar spillolja som används som normalt bränsle eller tillskottsbränsle i brännare. Det finns ingen lägsta kapacitetsgräns under vilken användning av spillolja som bränsle för uppvärmning i spilloljebrännare skulle undantas från direktivets tillämpningsområde. Direktivets tillämpningsområde omfattar alltså brännare på 30-50 kW som används för utvinning av värme eller energi och som eldas med spillolja som används som normal bränsle eller tillskottsbränsle. Dessa skall betraktas som "samtillämpningsanläggningar" enligt definitionen i artikel 3.3 när det gäller direktiv 2000/76/EG.

Enligt artikel 20 skall direktiv 2000/76/EG tillämpas på nya anläggningar från och med den 28 december 2002 och på befintliga anläggningar från och med den 28 december 2005.

(2002/C 134 E/244)

#### **SKRIFTLIG FRÅGA E-3411/01**

**från Anne Jensen (ELDR) till kommissionen**

(21 december 2001)

*Ämne:* Obligatoriska pensionssystemens förenlighet med EG-fördragets artikel 39 och 43

Kan kommissionen upplysa om huruvida "pliktmedlemsskap" (Pflichtmitgliedschaft) i tandläkarföreningen i Schleswig-Holstein (Zahnärztekammer Schleswig-Holstein) i enlighet med "Satzung für das Versorgungswerk der Zahnärztekammer Schleswig-Holstein" och det därtill anknutna pensionssystemet står i strid med reglerna om den fria etableringsrätten i EG-fördragets artikel 43 och arbetskraftens fria rörlighet i EG-fördragets artikel 39?

Den fria etableringsrätten och arbetskraftens fria rörlighet är två av de grundläggande friheter som EU:s rättsliga system bygger på. Den aktuella regeln berör tillträdet till arbetsmarknaden i Tyskland. Varje åtgärd som hindrar eller försvårar tillträdet bör avlägsnas och medlemsstaterna har också förpliktat sig att göra detta till följd av EG-fördragets artikel 10.

#### **Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar**

(7 februari 2002)

EU-medborgare som utövar sitt yrke, antingen som anställda eller som enskilda näringsidkare, i en annan medlemsstat skall följa de i den medlemsstaten gällande reglerna för det yrket. Om något av dessa krav som frågeställaren menar skulle inskränka den fria rörligheten för arbetstagare och etableringsrätten inom

EU, så är detta inte förenligt med EG-fördragets bestämmelser, såvida kravet inte gäller utan åtskillnad för värdlandets egna medborgare och medborgare från alla andra medlemsstater, grundar sig på tvingande hänsyn till allmänintresset, syftar till att säkerställa att det eftersträvade målet uppnås och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta.

Kravet på att en tandläkare skall vara ansluten till ett yrkesförbund och det därtill knutna pensionssystemet strider som sådant därmed i princip inte mot den fria rörligheten för arbetstagare enligt artikel 39 i EG-fördraget och etableringsrätten enligt artikel 43 i EG-fördraget.

Om en medborgare som redan är etablerad som tandläkare i en medlemsstat vill öppna ytterligare en praktik i en annan medlemsstat, måste värdlandet naturligtvis ta hänsyn till de krav som vederbörande redan uppfyller i det första etableringslandet, bl.a. eventuell anslutning till ett pensionssystem i denna medlemsstat.

(2002/C 134 E/245)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3421/01**

**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(21 december 2001)

*Ämne:* Tillämpningen av kommissionens diskrimineringsdirektiv

Har kommissionen för avsikt att följa rådets direktiv 2000/43/EG <sup>(1)</sup> om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung samt rådets direktiv 2000/78/EG <sup>(2)</sup> om inrättandet av en allmän ram för likabehandling, och om så är fallet, vem skall ansvara för inrättandet av berörda domstolar?

Stämmer det att en arbetsgivare, till följd av att begreppet "indirekt diskriminering" har införlivats i direktiven, kan komma att bli skyldig till diskriminering även om denne kan bevisa att en person har anställts på grundval av resultat eller poäng i allmänna prov (t.ex. uttagningsprov) eller på grundval av färdigheter som uppenbarligen krävs för arbetet, på samma sätt som en stridande soldat måste visa att han klarar att föra en sårad kamrat i säkerhet?

Kommer begreppet "indirekt diskriminering" i rådets direktiv 2000/78/EG att tillämpas på grundval av antalet kvinnor och män i arbetsför ålder eller kommer det att vara tillräckligt flexibelt för att ta hänsyn till det faktum att många kvinnor under vissa perioder i sina liv väljer att inte arbeta för att vara hemma hos barnen och därför inte står till arbetsmarknadens förfogande?

Slutligen, om en arbetsgivare upptäcker att de urvalsförfaranden som används vid anställning av personal har lett till att arbetsgivaren riskerar att ställas inför domstol på grund av "indirekt diskriminering", hur kan arbetsgivaren undvika att bli åtalad utan att tillgripa tydlig och direkt diskriminering på grund av ras eller kön, vilket strider mot bestämmelserna i EU:s fördrag och som medlemsstaterna enligt fördragen är skyldiga att förebygga?

<sup>(1)</sup> EGT L 180, 19.7.2000, s. 22.

<sup>(2)</sup> EGT L 303, 2.12.2000, s. 16.

**Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar**

(30 januari 2002)

Både rådets direktiv 2000/43/EG av den 29 juni 2000 om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung, och rådets direktiv 2000/78/EG av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling vid anställning och sysselsättning, är riktade till medlemsstaterna och inte till gemenskapens institutioner. <sup>(1)</sup> Kommissionen har dock förbundit sig att iaktta likabehandlingsprinciperna beträffande alla sina tjänstemän och har inom ramen för reformen vidtagit åtgärder för att ytterligare säkerställa att personalen behandlas lika. I artikel 1a i tjänsteföreskrifterna tillförsäkras tjänstemännen likabehandling utan direkt eller indirekt hänvisning till ras,